

ВЪЛКАНА.

Е! добръ, да ви го кажъ; азъ завиждамъ на по-старѣтъ си сестрѣ като Кайнъ, баща ми и майка ми ъ повече обычатъ отъ мене; и туй мя толко силно разгнѣвява понѣкогаждъ, щото ако да бѣхъ могла быхъ ъ убила.

УЧИТЕЛКА.

Но, не е ли туй, драга моя, ваша грѣшка, дѣто тѣ обычатъ повече сестрѣ ви? я кажете ми, ако да бѣхте были вый майкѣ и да бѣхте имали двѣ дѣщеры, ѣдната да бѣде блага, честолюбива, прилѣжателна и покорна на по-старытъ си; а другата твърдоглава, лошова, безобразна съ секого и непокорлива на по-старытъ си, коѣхъ щехте да обычате повече?

ВЪЛКАНА.

Щѣхъ да обычамъ повече първата.

УЧИТЕЛКА.

Не трѣбва прочее да ся сърдите на баща си и на майкѣ си, ако тѣ обычатъ повече отъ васъ сестрѣ ви. бѣдете и вый тѣй сѣщо добра като неѣ, и азъ съмъ увѣрена, че и тѣ ще вы много обычатъ.

ВЪЛКАНА.

Искамъ да бѣдѣ такава, учителко, и ви ся обричамъ, че ще записвамъ сичкытъ лудости, които щѣ рѣкѣ отъ сега на тамъ.

УЧИТЕЛКА.

И азъ сѣщо вы увѣрявамъ, че ще ся поправите; вѣрвайте сѣщо, че ще станете толко обычлива, какъ